

A voltes amb l'Acord Europeu sobre “el Fons de Recuperació”

Quan es va signar l'acord europeu en la matinada del dimarts 21 de juliol, Antonio Garamendi, president de la CEOE, va declarar que era “un bon acord per a Espanya i per a Europa”.

Opinió compartida pels mitjans de comunicació –sense tot just matisos–, el govern Sánchez, els partits de la coalició, de l'oposició, els secretaris dels sindicats, els altermundialistes, i tota mena de defensors del sistema de “mercat lliure” (o sigui el capitalisme imperialista) i el règim monàrquic. Tanta unanimitat, sens dubte no pot més que ocultar gat tancat.

En efecte l'endemà les coses ja no són tan clares.

Les protestes i la hipocresia del Parlament Europeu

La presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, tan somrient el dia anterior, el dijous 23 en la sessió del Parlament Europeu semblava transformada. El fet que l'“Acord” incloïa una reducció substancial del Pressupost pluriennal (2021/2027 de la Unió Europea), d'1,3 bilions previstos a 1,074 no és un detall. Ella va declarar que això era «una píndola difícil d'empassar». I com es va assenyalar en el debat del Parlament, es reduïen “programes comunitaris” en sanitat (7.700 milions) quan pel que sembla hi ha una epidèmia –vol dir que cada estat faci pel seu compte. En recerca, 8.500 milions. És a dir, que la facin les farmacèutiques. En Clima (on està el discurs ecologista), Defensa, ajuda a les empreses en crisi 26.000 milions (és a dir, que cada Estat faci costat a les que vulgui, en un marc de desindustrialització general. Alemanya inverteix 33 vegades més que Espanya en subvencions a les empreses, acompanyades d'acomiadaments, en una economia només quatre vegades major). 40.000 milions menys per a la PAC, i d'altres menys per als Fons Regionals de Cohesió, que beneficien sobretot als països de l'est (Polònia, Bulgària, Romania, Hongria), d'aquí el “debat” hipòcrita sobre

que no respecten l'“estat de dret”. Com deia un funcionari de la UE en els passadissos, és una “excusa per a no parlar de la reducció de subvencions”.

Perquè, siguem clars, és com a mínim cínica que governs com el francès (o l'espanyol) critiquin a aquests països per no respectar les llibertats després de la utilització repressiva de l'estat d'alarma (en particular al nostre país amb la llei Mordassa). Però clar, per a justificar el pressupost tot val.

Alguns diputats europeus van amenaçar amb no votar el pressupost... encara que, clar, les negociacions aquests dies han demostrat qui mana.

Qui mana?

Recordem que el pla del Fons de Recuperació va ser proposat bilateralment per Merkel i Macron a demanda de les patronals d'aquests països que comptava amb suports sindicals (evidentment sense cap debat en cap instància sindical).

Els governs més potents, responen als interessos del capital financer, van fixar les normes, el muntant, les proporcions (encara que, com s'ha vist, després d'una dura “negociació” va haver-hi alguns canvis).

Però acordar un Fons, i promoure captar en el mercat de capitals 750.000 milions és una decisió d'una importància cabdal. D'una banda, es retalla el pressupost de la Unió Europea, s'atorguen xecs de descompte a Holanda, Dinamarca, Suècia, Àustria i fins i tot Alemanya, i quan es constata que no es precisa d'on sortiran els recursos, es conclou i confirma que serà a costa de l'endeutament general que recaurà sobre la població, i enriqueirà de nou a la banca privada, que és la que negocia els crèdits.

És a dir, els grans governs reuneixen els altres governs (recordem que el Consell Europeu és la reunió dels caps d'Estat o de govern dels 27), els proposen i imposen unànimement el seu pla amb alguns reajustaments per a contentar fins i tot els països proporcionalment més rics, com Holanda o Suècia.

Dir, des del punt de vista de l'economia i interessos capitalistes que això és una victòria dels països del sud, o és producte del “papanatisme” o de l'engany conscient (optem per aquesta fórmula).

Les institucions europees, la Comissió, el Parlament, fins i tot el BCE, fins i tot a contracor apliquen les decisions dels governs, en particular de l'alemany i el francès. Potències imperialistes que més que mai intenten mantenir l'acord i mercat dels 27 davant la seva reculada en el mercat mundial, dominat per la competència entre els Estats Units i la Xina a costa d'Europa en el mercat mundial. Vegem, fins i tot que els acords entre la Xina i els Estats Units són contraris a l'acord de Lliure Comerç de l'OMC. És a dir que busquen expulsar als competidors europeus. En aquestes condicions, en particular, la indústria alemanya NO pot deixar que s'enfonsi Itàlia (que a més fabrica una bona part de components) o Espanya, que fabrica cotxes i exporta i nodreix Europa de productes agroalimentaris a bon preu. En particular gràcies a la sobreexplotació de la mà d'obra facilitada per les reformes laborals.

El perquè de la posició del govern holandès

El discurs de Frank Rutte es dirigeix d'entrada a la seva població. Està en marxa una nova reforma de les pensions davant l'enfonsament financer dels fons d'inversió (que és el pilar fonamental del sistema de pensions a Holanda). El Govern proposa que la quantia de les seves pensions depengui «de la rendibilitat dels títols i de l'evolució de la borsa de valors».

Els fons d'inversió holandesos tenen les seves inversions més rendibles en la compra de bons estatals a Itàlia i Espanya. Un deute mutualitzada disminueix els guanys perquè fa que els interessos siguin menors.

És a dir, i el poble i treballadors holandesos són les primeres víctimes; als fons d'inversió holandesos els interes-

sen que Espanya i Itàlia s'endeutin a mansalva. Com serà el cas i a més al nostre país amb l'obligació –per l'article 135 de la Constitució (gràcies a Zapatero i Rajoy en l'estiu de 2011), el pagament dels interessos del deute és la prioritat per llei;

Qui sortirà per tant beneficiat d'aquest Acord històric si es compleix? Plantejar la pregunta és trobar la resposta.

Sense condicions?

Campanes al vol, NO hi ha condicions... escrites.

Contràriament a 2011, a 2012, llavors amb la troica, no hi ha ara –formalment– plans de rescat, votats en els parlaments nacionals, dictats per la troica (que ja no existeix) i aplicats pels governs.

La forma ha canviat, però el fons? Ningú regala res.

El Govern ha de presentar els seus projectes, abans d'octubre (d'aquí l'ofensiva de Sánchez /Montero per arribar a un acord amb el PP).

I s'ha encarregat a la Comissió Europea que els analitzi, i respongui en dos mesos, per a eventualment començar a finançar a la primavera del 21.

Les declaracions dels uns i els altres són clares: estaria mal vista una derogació de les reformes laborals (que ja no és una prioritat del Govern), cal re discutir sobre la “sostenibilitat de les pensions. Per això s'activa confidencialment el Pacte De Toledo i s'intenta destrossar a la COESPE.

I cal buscar recursos per a pagar els interessos del deute creixent. És a dir, apujar impostos, sí. Però quins?

El dimecres 22 –quina rapidesa!– l'Airef recomana una pujada gradual dels tipus reduïts de l'IVA, amb l'anotació demagògica que l'alcohol o el tabac

tenen menys impostos que a Europa. Però els tipus reduïts de l'IVA afecten els productes de primera necessitat; és a dir, que paguin els que són més, la massa de treballadors, pensionistes, joves.

I mentrestant, com anuncia avui la premsa, l'Assistència primària està desbordada”, a la vora del col·lapse. No, no és un accident, l'epidèmia només ha demostrat el desmantellament del sistema sanitari provocat per decennis de retallades.

Davant aquesta greu situació, la qual cosa la població necessita no són petites mesures sinó acabar amb la política i el sistema, amb les forces que els secundem, que han portat a aquest desastre. Tenen noms i cognoms.

Les mobilitzacions en curs, des dels sanitaris, els pensionistes, els treballadors de l'automòbil mostren la seva incompatibilitat amb els plans del capital i les institucions del règim monàrquic.

Al carrer un nou número especial d'Informació Obrera

Aquest número es publica al web d'Informació Obrera, i podeu trobar-lo en <http://www.informacionobrero.org/io-especial-no-16-23-de-julio-de-2020/>

Entre d'altres articles podeu trobar el seu editorial, “*Los responsables de la tragedia*”, una entrevista a Ramon Franquesa, responsable de l'COESPE a Catalunya, una altra entrevista amb el portaveu de CCOO a GAMESA, i una altra a un estudiant gadità. A més els apartats habituals d'ensenyament, joventut, pensions i internacional, on destaca un comunicat de l'Assemblea Constituent de Venezuela i una anàlisi de l'Acord Europeu d'el aquest mes de juliol.

Llegeix i difon la premsa obrera!

Los responsables de la tragedia — EDITORIAL

Hace más de cuatro meses que el gobierno Sánchez aplicó el Estado de Alarma, con el objetivo declarado de luchar contra la pandemia. Cuatro meses durante los cuales el peso de la ley y la ley mordaza, que ese gobierno se había comprometido a derogar, cayó sobre la población con más de un millón de multas y miles de detenciones. El Gobierno y todos los que lo apoyaron pretendían que con el Estado de Alarma se garantizarían los medios necesarios para hacer frente a la COVID-19.

Entretanto, los partidos franquistas se dedicaron a criticar al Gobierno, mientras que ellos hacen lo mismo, pero peor, incluso lo que ha pasado en la Comunidad de Madrid.

Todos pretendieron ocultar lo que era evidente para la inmensa mayoría de la población: que la catástrofe sanitaria no era fruto del azar sino producto del desmantelamiento de la sanidad pública que todos los gobiernos han llevado a cabo.

Hay quien puede objetar que los Centros de Salud cerrados, la falta de más de la mitad de los farmacéuticos que están necesarios para identificar y aislar los casos que causan más de 200 en vez de los aproximadamente 2000 como declara el responsable de epidemiología del Hospital Valle Hechiza) facilitan los nuevos rebrotes.

Ahora pretendemos, como hace por ejemplo el gobierno catalán, “cargar a la ciudadanía y los docentes”, asustarnos a otra muestra de ocultar las indignas condiciones de trabajo de los trabajadores de Lérida y la muerte social de los sectores más explotados de la clase obrera, con salarios de miseria producto de las reformas laborales y situaciones de hacinamiento en condiciones de especulación inmobiliaria como las que vive la población de La Torrada, Castilleja o La Florida, barriadas populares de Hospitalet.

La Corte y los carteristas viven en otro mundo

La burocracia pública de este régimen franquista y los gobiernos que se le someten en total. Saben realmente o no que alabando al rey y su corte intentan ocultar la tragedia. Saben los viajes del rey en un coche de 550.000 euros a barrios donde apenas hay para comer.

Sobran y sobran la presencia y acción simbólica de policías, guardias civiles, militares, ordenanzas y generales de toda índole.

Sobran este Estado y sus instituciones hereditarias del franquismo, en que no se sabe si hay dioses o si todos son la misma cosa.

DESTACADOS

- **Suguesto plan de relanzamiento europeo**, última página
- **Medios para la Sanidad**, páginas 3 y 4
- **¡Ningún despido en Nissan! Salvar la industria**, página 5
- **¡Basta de saqueo de la Seguridad Social!**, páginas 7 y 8
- **Contra la regresión**, páginas 9 y 10
- **Por una verdadera regularización del profesorado universitario**, página 12
- **Movilizaciones en Grecia**, página 14
- **Preparando el encuentro del Comité por la Alianza de Trabajadores y Pueblos**, página 2

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

POSI Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta